RÖSTER I RADIO



Bland gemytliga huvudjägare. Söndagskåseri

PRIS 25 ÖRE RADIOTJÄNST 29 AUG.—4 SEPT. NR 35 1937

HOS GEMYTLIGA HUVUDJÄGARE

Söndagskåseri av

Rolf Blomberg





Expeditionens filmkamera väckte livligt intresse överallt där expeditionen drog fram. Den andre vite deltagaren i expeditionen dansken Henry Nielsen demonstrerar gemytligt den underliga tingesten för en indianpojke. Hans krafter imponerade väldeliga på de småväxta indianerna (bilden t. h.). På bilden ovan en liten pojke med några vrålapor skjutna med blåsrör och förgiftade pilar.

Första gången jag hörde talas om jibaroindianerna — huvudjägarna — var för snart fyra år sedan i Panama. Jag gick och spatserade på gatorna i den heta staden och kikade på allt underbart som salubjöds. Plötsligt fick jag i fönstret till en kuriositetsaffär bland en massa krafs och konstigheter syn på — ett riktigt litet människohuvud, inte större än en knytnäve! Jag gick in och frågade innehavaren av affären, varifrån denna hemska trofé härstammade.

— Det är en s. k. tsantsa, upplyste han mig om, ett krympt människohuvud, som har hängt om halsen på en jibaroindian i Ecuadors urskogar.

Mitt intresse för dessa huvudjägare vaknade och jag beslutade mig för att någon gång besöka dem. Jag skaffade mig alla upplysningar jag kunde få om dem och — fick blott höra de rysligaste historier. De skildrades som grymma, blodtörstiga vildar och berättelserna om deras överfall och mord på vita voro legio.

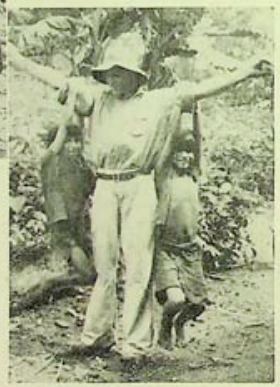
Under min senaste resa till Sydamerika fick jag tillfälle att hälsa på dem. Jag väntade mig det värsta, men det visade sig, att de voro mycket vänliga och gemytliga kurrar och den tid jag tillbringade bland dem räknar jag som mina lyckligaste dagar. Henry Nielsen, min danske färdkamrat, och jag blevo riktigt goda vänner med dem, deltogo i deras fester och drucko »chicha» och dansade, följde med dem på deras jaktfärder och fisketurer och lärde sålunda känna dem från deras allra trevligaste sidor. Den dag vi måste återvända till civilisationen skildes vi ifrån dem med uppriktig saknad.

Men kära Chumbela och Tsumba och Uyungar och Huaschigata och vad ni nu alla heta, kanske ses vi igen!

Rolf Blomberg.



Jibaroindianerna skratta vid minsta anledning.



»Tsantsa», d. v. s. ett efter omständliga procedurer krympt människohuvud — en eftersökt trofé hos jibaroindianerna. Expeditionen medförde tre sådana troféer.



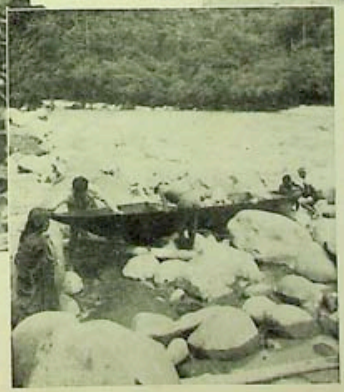


Krigare med målat ansikte, målade tänder och frisyr efter urskogens senaste mode. T. v. en situationsbild från flodfärden utför Rio Pastaza.





Jibaroindianerna äro mästare i att skjuta med blåsrör och förgiftade pilar, som ljudlöst och ofelbart träffa bytet.



Expeditionens kanot tillverkas av en jättestor cederstam, som yxades till och holkades ur för att slutligen bli en god och stadig farkost. Fjorton dagar gick det åt för kanotbygget med fem à sex man i arbete hela tiden. — Ibland voro forsarna för strida och svårnavigerade även för de skickliga indianska lotsarna. Då fick man helt enkelt dra kanoten på land förbi de farliga ställena.